

ئەخلاق

محمدەد سەرايى
(سليمانى)

دادگا:

دادوهر دووجار چه كوشه كەي به سەر مېزه كەي به رده مېدا كېشا و وتى:
«دەتوانى بىن هېچ گوشارىك رووداو هەكان وەك خۆي بگېرېتەوه».

هەناسە يەك قوولم هەل كېشا و لايەكم له دايكم كردهوه، كزومات له ناو قەفەزى تاوانبارييه كەدا دانېشتبوو، دەموچاوه سووتاو هەكەي هېنا بوو هەيهك و وەك ئەوهى به چاوه نابيناكانى له شتتېكى ناديارى دەروانى كە رەنگە هەر له خەياليدا هەبوو بېت، پەنجە چرچ و درېژەكانى له يەكتر گيرده كردو به دل گوتى بۆ هەر پېشھاتى رادىرايوو، دووبارە هەناسە يەك قوولم هەل كېشا و رووم كرده لېژنەي دادوهران:

«بەرېژ جەنابى دادوهر، من لېرەم تا ددان بە تاوانىكدا بنېم، تاوانىك كە دايكم ئەنجامى داوه. لېرەم تا رووداو گەلېك بگېرېمەوه كە بۆ نزيكى هەشت سال لەمە و پېش دەگەرېتەوه. ئەو كاتەي من تەمەنم تەنيا دوازده سالان بوو، كچىكى غەمگين و بى روح، له ناو خېزانىكى پر كېشه و گرفتدا ژيانم بەرې دەكرد. له ژېر دەستى باوكىكى بى رەحم و جەلادئاسا كەم كەم گەوره دەبووم، باوكم پياوېتىكى قومارچى و موعتادى ماددە هۆشبەرەكان بوو، بە رۆژ خەرىكى قومار كردن و بە شەوانىش دەگەرپا يەوه و لەناو ئەو دوو ژوورەي بووبووه دۆزەخىكى بچووكى من و دايكم، تلياك و دەيان جوړى ترى ماددە هۆشبەرەكانى دەكېشا، من و دايكىشم دەچووبنە يەكېك له ژوورەكان و دەرگامان لەسەر خۆمان دادهخست، ئەوېش ژوورەكەي ترى بە دووكەلى جگەرە و تلياك قانگ دەدا».

دادوهر قسەكانى بىن برېم و وتى:

«تکایه برۆنه سهر بابته تی سهره کی...».

«به پریز جه نابی دادوهر، ئه وهی بابته تی سهره کییه ههر ئه وهیه من باسی ده کم، ده بیته ریگه بدن له سهره تاوه ته وای باسه که پروون بکه مه وه، ده ست بکه مه سهر ته وای ئه ندامانی جهسته ی ئه م تاوانه. پیش ئه وهی رووداوه که بگیڕمه وه، ده بیته سهره تا هوکاره که ی پروون بکه مه وه.»

به پریز جه نابی دادوهر، باو کم یه کییک بوو له توندوتیژترین ئه و پیاوانه ی له ژیا نندا بینیبووم. ده یان شه و له و ژوهری به دوو که له قانگی ده دا، ده ست و قاچه کانی ده به ستمه وه، پاشان وه ک ئه سیپکی شه هوه ت هه لگرتوو خۆی ده کرد به ژوهره که ی دایکمه دا. ده یان شه و له درزی ده رگا که وه ده مروانی که چۆن په لاماری جهسته ی دایکمی ده داو شیتانه له گه له ی جووت ده بوو، دایکم له ژیریدا ده یئرکاند و ئه ویش له گه له ههر ته کانی کدا به ده سته کانی توند ده یکی ششا به سمت و رانه کانی داو سادیستانه چیژی له ئازاردانی ده بینی. ئه وه نده له ناو ئه و دوو که له خنکینه رده ا به ستا بوومییه وه، زۆربه ی کات له گه له کوکه کاندما خویتم ده هینایه وه.

ژیاغان له ژیر ده سه لانی ئه و پیاوه بی ره حمه دا به و چه شنه بوو، به یانی ده ریشت بو قومار کردن و به شه ویش به و حاله وه ده گه رایه وه، هه موو ژیا نی بو بووه ئه و قوماره نه فره تبیه. ته وای ئه و زه وی و مولکانه ی به میراتی بۆی ما بووه وه، رۆژ به رۆژ له قومارخانه کاندای ده ییدۆراند، زۆربه ی ئه و شه وانه ی ده گه رایه وه و پاره کانی ده دۆراند، وه ک شیت به و دوو ژوهره دا ده گه راو ده سته به ههر شتییک بگه یشتایه هه لیده گرت و ده یکی ششا به دیواره که دا، ده یان شه و دایکم ئارامی له بهر ده پراو له گه لیدا ده یکرده کیشه و گرفت، هاواری به سه ردا ده کردو ده بوت:

«تۆ که ی واز له م قوماره نه فره تبیه دینیت؟ تۆ که ی واز له م تلیاک و تاعوونه دینیت؟ تۆ که ی...»

ئه ویش وه ک گایه کی شیتی لیده هات و ههر شتیکی به رده ست بکه و تابه له دایکمی ده گرت، زۆربه ی شه و ئه گه ر دایکم فریای داخستنی ده رگا که ی نه که و تابه، ده یگرت و دم و لووتی پر ده کرد له خوتین، تا سه ر سنووری مه رگی ده بردو له خوتینی خۆیدا ده یگه وزاند. بارو دۆخمان تا ده هات خراپتر ده بوو، که م که م باو کم

هه موو شتیکی دۆراند. ئه و کات ئیتر جهسته ی له بی مادده ییدا ده له رزی، له و بارو دۆخه شدا دایکم بو بووه ته رمیکی بی روح و پری ده کرد. ئه وه ی ده هات و ده چوو ته نیا جهسته یه کی بی روح بوو! ته نیا هه ست و سۆزیک به ده ماره کانی دا ده گه را که خۆشه ویستی من بوو، ئه گه رچی وه ک ژنییک بو بووه په یکه رییک له به رد، به لام وه ک دایکییک له راده به در خۆشی ده ویستم.

به له ی جه نابی دادوهر، ئه وه بارو دۆخی ئیمه بوو، تا شه وییک رووداوییک پیش هات که هه رگیز بیرم لی نه ده کرده وه، کاره ساتییک که به سه ر من هات و بووه هۆی روودانی کاره ساتیکی تر».

کاتییک ئه و شه وه پر له کاره ساته م بیرکه و ته وه و ویستم له باره یه وه بدویم، خه ربیک بوو وشه کان له گه روومدا ده خنکان، به لام ده بوو فرمانیکی گه وره به جی بگه یه نم و ته وای رووداوه که بگیڕمه وه، فرمانییک له قوولترین شوینی وجودی منه وه.

«شه وییک باو کم به شپه زه بییه وه خۆی کرد به ژووریدا و بی ئه وه ی هیچ بلتی، دایکمی په لکی شنی ژووره که ی کرد و ده رگا که ی له دیوی ده ره وه له سه ر داخست و به په له خۆی کرده وه به ده ریدا، هه موو جهسته ی شه لالی عاره ق بوو - و ده سته کانی ده له رزی، به پرتاو تاوم دا ده رگا که و ویستم ده رگا که بکه مه وه، به لام پیش ئه وه ی فریا بکه وم، هه ستم به سیبه ری باو کم کرد که گه رایه وه ژووری، بو ئیستییک جوولهم له بهر برا، تا ئه وه ی به ترسیکه وه لام کرده وه، به لام شتیکی چاوه پروان نه کراوم بینی، نا جه نابی داوهر، ئه م جارهیان باو کم نه بوو گه رایه وه، به لکو پیاویکی تر بوو».

دوو یاره هه ناسه کانم توند بوون و نه متوانی به رده وام بم، دادوهر بی ده نگی دادگا که ی شکاند و وتی: «ده توانی به رده وام بیته؟».

به له ی جه نابی دادوهر.

لام کرده وه پیاویکی چوار شانه له ناو ده رگا که دا وه ستا بوو، سمیلتیکی سپی قه یتانی هه بوو که هه موو سه ر تاله کانی به هۆی جگه ره کی شانه وه زه رد بو بوون، دوو چاوی ره ش و قوولی بریسکه داری هه بوو، هه موو گیانم ترسیکی قورس دایگرت، زارم بو نه کرایه وه، به لام به ترسی چاوه کانم تیمگه یاندو پرسیم: که کییه و چی ده ویت؟.

دوو ههنگاو هاته پيشهوه و وتی:

مه ترسه كچی جوان، من نازارت نادم، ته نیا چهند ساتیكي كورت ده بیته پیکه وه بین، قهرزیکي كه مه لای باوكت و ده بیته تو ببیده بیته وه.

له مه بهستی تی نه گه یشتیم، تا ئه وهی خه ریک بوو نزیك ده بووه وه، له جیگه ی خۆم نه مده توانی جووله بکه م. هاتبووه به رده م و خه ریک بوو زاری له روخسارم نیزیک ده کرده وه، له ناکاو زرمه یه كه له درگا كه ی دایك مه وه هه ستاو هه ردوو كمانی راجله كاند، دهنگی دایك به رزبووه و هاواری كرد:

- نزیك نه بیته وه لیتی، هه ی نه فره تیبیبی!

دیاریبوو دایك له درزی درگا كه وه ده پروانی، چاوه قووله كانی پیاوه كه نوقمی ناگر و تووره یی بوون، ئه وسا ئیتر به توندی پری پیاكردم و به هه ناسه یه كه ته ختی ئه رزه كه ی كردم، گویم له دایك بوو كه ده یكیشا به درگا كه داو هاواری ده كرد، له هیچ شتیك تی نه ده گه یشتیم، تا ئه وهی ته واوی جلكه كانی له به ردا دادری و خۆی به سه رمدا دا. ئه و كات ئیتر نرکه و ناله ی دایك به بیركه و ته وه و زانیم مه سه له كه چیبه! چاوه كانم تا ده هات قورس ده بوون و خه ریک بوو له هۆش خۆم ده چووم، هاواریه كانی دایك تا ده هات له گویمدا به ره و كزی ده چوون، تا ئه وهی وهك ته رمیك ناخر خاكه نازی خۆلی به سه ردا بکه ن، هه موو شتیك له به رچاو تاریك بوو و له هه موو شتیك بی هۆش بووم».

بی دهنگیه كه ته واوی دادگای گرته وه. ئیستیك تیپه ری و كهس هیچ شتیكي نه وت، تا ئه وهی هه ر خۆم دووباره بی دهنگیه كه م شكانده وه و به رده وام بووم:

«نازانم. ئیدی نازانم چی روى دا، تا ئه و كاته ی كه به هۆش ها تمه وه و بینیم كه دایك به سه ر سه رمه وه یه و خه ریکه ده گری، كاتیك بینی چاوه كانم كرده وه ته وه، ده ستیكي به سه ر ئه سه رینه كانی سه ر روخساریدا هیناو به هه نسكیكه وه لیتی پرسم:

- باشیت؟

وهك شتیك نه بتوانی هیچ وشه یه كي تر ده ربیریت، سه دان پرسیار له میشكندا وهك كانیه كه ته قینه وه، به لام نه مده زانی چۆن و له كیتی بکه م؟ به راستی دایك ئه و كه سه بوو كه ده بوو وه لامم بداته وه؟ و بیستم داوی كه میك ئاو بکه م، به لام وهك ئه وهی زمانم له ده مدا

گریدرابیت، هیچم بو نه وترا، داوی چهند رۆژتیك ئیتر تیگه شتم كه زمانم شكاهه و ناتوانم هیچ بلیم، ئیدی له و شه وه به درژیایی هه شت سال من لال بووم و نه متوانی ته نانه ت وشه یه كیش چیبه ده ربیرم».

ههستم كرد خه ریکه زمانم قورس ده بیته، گپه رانه وه ی ئه و رووداوانه بو من وهك ئه وه وایه چه قۆبه كه له برینه كاندا خه تم بکه م و بایده م، به لام ده بوو به رده وام بم، ده بوو كو نترۆلی خۆم بکه م و فرمانه گه وره ی ناو و جوو دم له بیر نه كه م، جیبه جیكردنی ئه و فرمانه ئامانجی هه ره بالایی من بوو كه ده بوو فه رامۆشی نه كه م.

«كاره ساته كان لیره وه ده ستیان بی كرد، بارودۆختیك هاته پيش خۆزگه مان به و شه وانه ده خواست كه باوكم ژوو ره كانی قانگی دوو كه ل ده داو له خوینی خۆماندا ده یگه وزان دین.

دوو هه فته به سه ر ئه و شه وه دا تیپه ری، ئه وسا باوكم گه راپه وه، كه بینیم له درگا كه هاته ژوو ری، چاوه كانم نوقمی تووره یی بوون و ههستم ده كرد خه ریکه ناگریان لینه دیته ده ری، كه درگا كه ی داخست و چاوی به ر چاوم كه وت، بو ما وه یه كي كورت وه ستاو هیچی نه وت، سه ره كه چه له كه ی له ژیر ناگریانی ئه و ژوو ره دا بریسكه ی ده هات، تووکی لاجانه كانی كه میك له پيشتر درپژرتوو بوون و خستبووه پشت گوئییه كانی، ههنگاوی به ره و ژوو ره كه ی دایك ناو بی ئه وهی سه یرم بكات به ده م رۆیشتنه وه وتی:

- باش ده بیته، باش ده بییییییییت و له بییییییری ده كه یت.

له ته لیسمی چاو و شه رمه زار نه بوونی ده نگیدا، هه میشه ههستم به شتیكي سه یر ده كرد، هه ستیك كه هه میشه له قوولا ییمدا هاواری ده كردو له ناومدا دهنگی ده دا په وه:

- ناا، ناكریت ئه مه باوكم بیت!

چوو ژوو ره كه ی دایك و له به ر خۆبه وه دهستی كرد به قسه كردن، به لام به پیچه وانه ی چاوه پروانی منه وه، دایك هیچی نه وت، ته نانه ت وشه یه كیش چیبه ده ری نه بری، یانیش رهنگه من گویم لی نه بوو بیت، له دروو مندا ههستم به شكست و داروو خانیتیكي بی نه ندازه ده كرد، تو بلیتی له هه مبه ر تاوانیتیكي وادا، خودایه كه نه بیته بیته جواب؟ ئه ستیره یه كه نه بیته له تووره ییدا به ریته وه و به

توندی خوئی بکیشیت بهم زهویی به دغه ساله دا؟
قیامه تیک نه بیت، ههستیت و هه موو شتیتیک کاول
بکات؟ تو بلتیت ته نانهت دایکیشم بی دهنگی
هه لبتیریت و تاوانیکی و ا پهرده پۆش بکات؟ سه دان
پرسیار و گومان وهک گوئزان له سه رمدا ده هاتن و
ده چوون، نه زمانیک هه بوو په بیان پی به ری و نه
هاواریک هه بوو ده ربانیری.

کات بهو جوژه ده چووه پیش، تاریکی هه موو
شوئینیکی له باوهش گرتبوو و ئاسمان نوقمی پرووسکه ی
هه وره کان بوو بوو، باران تووره و به لیزمه ده باری، جار
ناجاریک پرووسکه یهک لهو په نجه ره بچووه که وه ی
ده پروانییه شار، ژووره که ی پرووناک ده کرده وه، به خوئم
دهوت؛ تو بلتیت ئاسمان له سه ره من نییه هاتووه ته
جواب و نایه ویت دنیا نوقمی تو فانی خوئی بکات؟

دوای نزیکي چهند خوله کیتک، هه موو ئه وه ی به بیرمدا
ده هات، ئاوو ژوو بووه وه، بی دهنگی هه موو شوئینیکی
ژووره که ی ته نیبوو، نه دهنگیک لهو ژووره وه ده هات که
من له گوئشه یه کیسه وه هه لگورما بووم، نه دهنگیک لهو
ژووره ی ئه وانی لی بوون. گومانیکی پوچ به سه رمدا
تیپه ری: به راستی ده بیت له وی بن؟ ئه گهر به راستی
له وین، بوچی هیچ دهنگیان نایهت؟ تو بلتیت چووبیتنه
ده ره وه من له نوقمی خه یاله کاندای بی ئاگا بووم؟ که م
که م دهستم به دیواره که گرت و هه ستام، قاچه کانم
ده له رزین و توانایی هه نگاوانانم نه بوو، کاتیکی زوری
ده ویت تا هه نگاویتک هه لهنیم! له گه ل هه ر
هه نگاویتکدا له ده رگا که نزیک ده بوومه وه، ترسیک که
سه رتاپا جهسته ی داگرتبووم زیاتر و زیاتر ده بوو، نازانم
چه ندی ویت و به چهند هه نگاو گه یه شتمه به رده م
ده رگا که. دهستم ده له رزی، تواناییم دایه به رخووم و
هه رچوئیک بوو پالیکم به ده رگا که وه نا.

ئه گهر ده رفه تی رزگار بووم هه بوایه؛ رزگار بوون لهو
فه رمانه ی ده بوو جیبه جیبی بکه م، هه رگیز خواستی ئه وم
نه بوو ئه و دیمه نه به یتمه وه پیش چاو، لایه کم له دایکم
کرده وه، هه ستم کرد خه ریکه لبتدانی دلی خیراتر ده بیت،
به للام ده بوو ئه وه بکه م، ده بوو سوژ و خوئشه ویتستی دایکم
ریتگر نه بیت له وتنی راستییه کان، ئیدی هه ر
ده رنه نجامیکی هه بیت.

«جیره یه که له ده رگا که وه هات و په رده له سه ر

شانویه کی ترسناک لاجوو، پروام به چاو هکانم نه ده کردو
له ناو ده رگا که دا جوولم لی برا! باو کم خه لتانی خوین
له سه ر ئه رزه که که وه تبوو، چاوی زهق له بنمیچی
ژووره که ی ده روانی، لایه ک له هه ناوی هاتبووه ده ری و
چه قویه ک تا ده سه که که ی له سه ر دلی خه تم بوو بوو،
دایکیشم نوقمی لی برابوو، پالی به دیواره که وه دابوو، تا
مه چه کی سوور بوو بوو له خویندا و سه راسیمه له
ته رمه که ی ده روانی، که م که م خه ریک بوو ریتچکه
خوینیک ده گه یشته نیتو ده رگا که و ژیر پیتم. هه نگاویتک
هاتمه دواوه له ناکا و وهک ئه وه ی قاچم له ژیرما ده رکه ن،
له ئاسمانه وه رمامه سه ر ئه رزه که.

تا نزیکي به ره به یانیش هه موو شتیتیک وهک خوئی
وابوو، تا ئه وه ی دایکم هه ستاو دهستی به شار دنه وه ی
ته رمه که کرد.

خه ریک بوو ماندوو ده بووم، وهک شتیتیک یارمه تیم
بدات، یه کی له ئه ندامانی لیژنه ی دادوهران، به
ئاوانیکی پرسیار ئامیز به رده وامی به قسه کانم دا:
«دوای ئه وه ی نه تانزانی ته رمه که له کویدا بشار نه وه،
بیرتان کرده وه هه ر له هه مان ژووری کوشتنه که، بن
دیواره که هه لکه نن و هه ر له ویدا ته رمه که بنیژن؟»
«به لی جه نابی دادوهر، بهو جوژه بوو.»

سووتان:

له بیر کردنی ئه و رووداوانه بوئیمه ئه ستم بوو، چون
ژیانی شهو و رۆژمان لهو دوو ژووره دا له گه ل ته رمی
شاراوه ی باو کمدا بوو. ژیان چ ژیانیک؟ هه موو شه ویتک
له دهنگی باو کم راده چله کیم که هه ستم ده کرد لهو
ژووره وه بانگم ده کات، دهنگیک که پاش تیپه رینی
چه ندان سال، ئه وسا بووم ده رکه وت ئه وه دهنگی باو کم
نییه، به لکو ئه وه دهنگیک بوو له ناخی خوومه وه بوو
هه راسانی کردبووم، خه و نه ده چووه چاو و ئه و دهنگه
به خه به ری ده هینام، ده مویست هاوار بکه م و ئه و دهنگه له
ناخم ده ریرم، به للام دهنگم ده بووه په رداختیک سه هۆل و له
گه روومدا ده بیه ست، ده گه رایه وه بووم و وهک سه دایه ک له
وجودمدا دهنگی ده دایه وه.

تیپه رینی کات هیچ شتیکه نه ده گوژی، چه ندان سال
تیپه ری، به للام تا ده هات بارودوخمان خراپتر و خراپتر
ده بوو، ئه وه ی له هه موو شتیکیش سه ختر بوو، ئه و

ماله‌ی کردبووه دۆزه‌خیتیکی بچووکی من، نه بیستنی هیچ دهنگیک بوو، نه له خۆم، نه له دایکم. ئااا... چ دۆزه‌خیتکه کاتیک مرۆف ناخی ده‌بیتته کۆگایه‌ک له داخ و مه‌راق، که چی هیچ زمانیک نییه‌ په‌ی پێ به‌ری و هیچ گوتیه‌ک نییه‌ بۆی رادیرئ. له‌سه‌ره‌تاوه دایکم زۆر کات له‌به‌ره‌خۆیه‌وه دهردی دلێ خۆمی بۆ ده‌کرد، به‌لام زۆری نه‌خایه‌ند که له‌وه‌ش بێزار بوو.

پاش ماوه‌یه‌ک، تا ده‌هات هه‌لسوکه‌وتی دایکم سه‌یر ده‌بوو، به‌یانی داده‌هات ده‌رۆشسته‌ ده‌ری و تا دره‌نگانی شه‌وه‌ نه‌ده‌گه‌رایه‌وه! به‌رده‌وام به‌ چاوه‌کانم لێم ده‌پرسی، به‌لام ئه‌وه هه‌ر خۆی ده‌بارد و وه‌لامی نه‌ده‌دامه‌وه. پاش تێپه‌رینی ماوه‌یه‌کی زۆر، ئه‌وسا بۆم ده‌رکه‌وت که خه‌ریکی له‌شفرۆشییه، ته‌مه‌نی تا ده‌هات به‌ره‌وه سه‌ره‌وه ده‌رۆشیت، ئه‌وه ژنیک بوو به‌ ئه‌ندازه‌ی ساڵه‌کانی ته‌مه‌نی پیر نه‌بوو، به‌لکو هه‌ر ساتیک و به‌ ئه‌ندازه‌ی ساڵیک پیری زه‌فه‌ری پێ بردبوو، هه‌ر ساتیک و به‌ ئه‌ندازه‌ی ده‌یان ساڵ نازاری ژبانی به‌ گه‌روودا ده‌رۆشسته‌خواری، به‌رده‌وام له‌ هه‌ولێ پاره‌ په‌یداکردندا بوو تا ژبانیکێکی باشم بۆ دابین بکات، وه‌لێ له‌ کۆتاییدا تێگه‌شتم به‌ هۆی پیری و ناشرینی سیمایه‌وه، خواستی زۆری له‌سه‌ر نییه‌، یان ئه‌وه‌شی هه‌بووه به‌ پاره‌یه‌کی زۆر که‌م ئاماده‌ییان هه‌بووه له‌گه‌ڵی جووت بن.

ماوه‌یه‌کی زۆر تێپه‌ری، ئه‌وه‌ی له‌ ژبانی ئێمه‌ به‌رده‌وام بوو، ته‌نیا سووتانی ناگری ئه‌وه دۆزه‌خه‌ بوو که تێی که‌وتبووین. ته‌نیا دووباره‌بوونه‌وه‌ی به‌ده‌ختییه‌کانه‌مان بوو، ئه‌وه دووباره‌ بوونه‌وه‌یه‌ی هه‌موو شه‌ویک به‌ نه‌فره‌تم ده‌کرد، به‌راستی ده‌بیت شتیک هه‌بیت دۆزه‌خیتتر له‌ دووباره‌بوونه‌وه‌ی به‌ده‌ختییه‌کان؟ هه‌میشه‌ که‌ بێرم له‌ دۆزه‌خی خوداش ده‌کرده‌وه به‌ خۆم ده‌وت؛ ئه‌وه‌ی له‌ دۆزه‌خدا نازاری دۆزه‌خییه‌کان ده‌دات سووتانی ناو و جیاکردنه‌وه‌ی گوشت و ئیسقانیان نییه‌، به‌لکو ئه‌وه دووباره‌بوونه‌وه‌ی قه‌هر و نازاره‌کانه‌ که‌ مرۆقه‌کانی ناوی ده‌کاته‌ خه‌لۆز، ئه‌وه دووباره‌بوونه‌وه‌ی رۆژه‌کانه‌ مرۆقه‌کانی ناوی ده‌کاته‌ یه‌ک پارچه‌ له‌ ناویمیدی ره‌ش. ئه‌وه‌ی بلیسه‌ی به‌وه‌ دۆزه‌خه‌ دا، گه‌رانه‌وه‌ی دایکم بوو له‌ ئیواره‌یه‌کی دره‌نگدا، ئیواره‌یه‌ک که‌ تاریکی خۆی ده‌خزنده‌ هه‌موو کونوکه‌له‌به‌ریکه‌وه، که‌م که‌م خه‌ریک بوو تاریکی هه‌موو شویتیکێکی ده‌ته‌نی، دهنگی کردنه‌وه‌ی

ده‌رگا که‌ و پێوه‌دانی له‌ جێگه‌ی خۆم رایچه‌له‌کاندم، ئه‌وه له‌ میژبوو دهنگی کردنه‌وه‌ی ده‌رگا و پێوه‌دانی هه‌موو گیانی ده‌له‌زاند، دایکم له‌ ناو ده‌رگا که‌دا وه‌ستا بوو، سیمایم له‌ ناو تاریکییه‌ که‌دا بۆ نه‌ده‌ناسرایه‌وه، ئه‌وه‌ی دلنیا‌ی کردمه‌وه جلك و بالا‌که‌ی بوو، هه‌نگاوێک هاته‌ پێش و دووباره‌ وه‌ستا، وه‌ک ئه‌وه‌ی نه‌توانی هه‌نگاوێکی تر بنیت، که‌میکی لێی چوومه‌ پێشه‌وه‌وه سه‌ریکی به‌رز کرده‌وه‌و سیمای که‌وته‌ به‌ر روونای ژووره‌که، له‌ جێگه‌ی خۆم جووله‌م لێ بر، بروام به‌ چاوه‌کانی خۆم نه‌ده‌کرد، سه‌راپا ده‌مرچاوی سووتا بوو، کێم و خوین له‌ سیمای ده‌چۆرا، لایه‌ک له‌ ده‌مرچاوی پێسته‌که‌ی دامالا بوو، سیمای بووبوه‌ یه‌ک پارچه‌ له‌ برین و خوین، ویستی هه‌نگاوێکی تر بنی و رمایه‌ سه‌ر ئه‌رزه‌که، دهنگیک له‌ قوولایی ناخمه‌وه هه‌وروزمی هینا و له‌ زارمه‌وه ده‌رچوو:

«دایکیییه‌که‌هه‌».

وه‌ک ته‌رمیکێکی لێ هات به‌ ده‌ستمه‌وه، سینگ و به‌رۆکیم راده‌وه‌شاند و به‌رده‌وام تکام لێ ده‌کرد وه‌لامم بداته‌وه! ئه‌وه‌نده‌ بۆم سه‌ختگیربوو که‌ زمان کرانه‌وه‌م هیچ سه‌رنجی رانه‌کیشام، به‌لام ئه‌وه سه‌رنجی ته‌واوی دایکی پراکتیسا، به‌جۆریک چاوه‌کانی له‌ دوو گۆم خویندا هه‌لبه‌ری و تێی روانیم، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیه‌وی دلنیا‌بیتته‌وه، ساتیکێکی سه‌خت بوو، ساتیک که‌ من به‌ هۆی نازاری ئه‌وه‌وه‌ حالی خۆم له‌ بێر کردبوو، ئه‌ویش به‌ هۆی منه‌وه‌ حال و نازاری خۆی، هه‌رچۆنیک بوو، ژیر باله‌کانیم گرت و رامکیشایه سه‌ر جێگا که‌، سه‌رینیکم خسته‌ ژیر سه‌ری و هه‌ولم دا بێمه‌وه سه‌رخۆم! له‌ خۆم پرسی که‌ ده‌بیت چی بکه‌م؟ ئه‌وه‌ی بۆم کرا ته‌نیا هینانی چه‌ند پارچه‌ خامه‌یه‌ک بوو، روخساریم له‌ خوین و کێمه‌که‌ی پێ پاک کرده‌وه.

ئه‌وه شه‌وه‌ به‌ ته‌واوی دایکم بپه‌وش بوو، تا نزیکێ به‌ره‌به‌یان به‌ده‌م روانین له‌و سیمای سووتاوه ترسناکه‌وه، به‌سه‌ریدا ده‌گریام. تا ئه‌وه‌ی له‌ هه‌موو شتیک ماندوو بووم و به‌سه‌ر لاشه‌ی بپه‌وش و ساردیدا خه‌و بردمییه‌وه. دوا‌ی ئه‌وه شه‌وه‌ش، دوو هه‌فته‌ی ته‌واو تێپه‌ری، ئه‌وکات برینه‌که‌ی وشک بوو، توانی له‌سه‌ر پێیه‌کانی بوه‌ستت. ته‌واوی سیماشی گرژ بووبوو، هاتبووه‌وه‌یه‌ک، به‌ جۆریک که‌ به‌ ئه‌سته‌میش توانایی داخستنی ده‌می نه‌بوو، ئه‌وه خواردانه‌شی ده‌بخوارد، به‌ زۆری بێ جوین قووتی ده‌دا، چون به‌ جۆریک پێستی سه‌ر روخساری هاتبووه‌وه‌یه‌ک که‌

بواری جوینی پارووه‌کانی نه‌ده‌دا.

وهک ئه‌وه‌ی ددان به گونا‌ه‌ی‌کدا بنی، رسته‌به‌کی له ده‌م
ترازا:

«ئه‌مه گۆزی باو‌کنه!»

بۆ ئیستیک بی دهنگ بو، ئیستیک که ته‌واوی
ژیانی نه‌و چهن‌د ساله‌م له‌و دوو ژوره‌دا هاته‌وه پیش
چاو، ته‌واوی دیمه‌نی کوشتن و شار‌دنه‌وه‌ی باو‌کم
به‌خیرایی به‌هر‌چاودا رابرد.

«ئه‌مه گۆزی باو‌کنه، می‌ردی من و باوکی راسته‌قینه‌ی
تۆ، نه‌و کاته‌ی من به‌تۆوه دوو‌گیان بووم، نه‌و بۆ
هه‌تاهه‌تایه جیتی هیش‌تین، یان راسته‌تره بلیم نه‌ویان
کوشت، له شه‌ویکی نه‌نگوسته‌چاودا نه‌ویان کوشت.

هیش‌تا دهنگی ده‌رگاکه‌م له‌گۆیدا ماوه کاتیک گه‌رایه‌وه،
به‌لام ماوه‌یه‌ک رابرد و هه‌رنه‌هاته ژوروی، دوا‌جار گومانم
برد که نه‌وه باو‌کت بو‌بیت، هه‌ربۆیه هه‌ستم و چووم
به‌ده‌م دهنگی ده‌رگاکه‌وه، بینیم ده‌رگاکه‌ کراوه‌ته‌وه و
پیاو‌یکیش له‌ناو ده‌رگاکه‌دا که‌وتوه، کاتیک به‌ترسه‌وه
نزی‌ک بوومه‌وه بینیم باو‌کنه، باوکی راسته‌قینه‌ی تۆ،
دیار بو له‌کاتی گه‌رانه‌وه‌دا پیش نه‌وه‌ی پی‌بخاته نه‌م
دیو ده‌رگاکه‌وه، له‌دواوه چوار چه‌قۆیان خه‌می سکی
کردبوو، پیش نه‌وه‌ی بگه‌مه سه‌ری، له‌ناو خوینی خۆیدا
گه‌وزابوو- هه‌ر زوو گیانی ده‌رچوو‌بوو. ده‌ستی خسته‌بووه
سه‌ر شوینی چه‌قۆکان که‌ لایه‌ک له‌ریخۆله‌کانی لیه‌وه
هاتبووه ده‌ری».

ئیدی وشه‌کان به‌سه‌ر لیه‌وه‌به‌ستی و نه‌یتوانی
به‌رده‌وام بیت، سه‌رم بووه کان‌گایه‌ک له‌پرسیاری بی
وله‌لام، بۆ ئیستیک چهن‌د پرسیاریک له‌سه‌رم‌دا، هه‌ستم
ده‌کرد وه‌ک گۆزانیکی تیژ ده‌مپری: من کیم؟ له‌م شار‌ه‌دا
چیم و مندالی کیم؟ به‌دریژی نه‌وه‌وه‌موو ساله‌ چی به‌و
ژن و پیاوه‌وه‌ گرتی داوم؟

به‌ده‌ست پین‌کردنه‌وه‌ی قسه‌کانی، له‌پرسیاره‌کانم
دایب‌ریم، بینیم دوو هان‌گاو چوو‌ته‌ته‌وه‌لاتر و چهن‌د
لاسکیکی له‌چقلی سه‌ر گۆره‌که‌ گرتوه.

«نه‌و بوو کوشته‌بووی، نه‌وه‌فرته‌ی مو‌عتاته، دوو
هه‌فته به‌سه‌ر مه‌رگی باو‌کتدا تینه‌یه‌ری، سه‌روسیما
نه‌فره‌تیه‌که‌ی ده‌رکه‌وت، شه‌یتانیک له‌به‌رگی فرشته‌دا
وه‌ک جادوو‌گه‌ریکی فیتلای خۆی خزانده‌ ژانمه‌وه، من به‌
تۆوه دوو‌گیان بووم و ته‌نیایی ته‌نگی پی‌هه‌لچنبوووم.
له‌و بارو‌دۆخه‌ قورسه‌ی تیی که‌وتبووم، نه‌وم وه‌ک

چیرۆکی سووتانی دایکیشم هیچ نه‌بوو، جگه‌ له‌وه‌ی
دوو له‌پیاوه‌ له‌شکره‌کان ویستبوویان بی پیدانی هیچ بره‌
پاره‌یه‌ک له‌گه‌لیدا جووت بن، کاتیکیش دایکم
به‌ره‌له‌ستی کردبوو، رازی نه‌بوو‌بوو، له‌کاتی گه‌رانه‌وه‌دا
پیش نه‌وه‌ی پی‌بخاته نه‌م دیو ده‌رگاکه‌وه، یه‌کی له‌
پیاوه‌کان شووشه‌یه تیزاب ده‌رژین پی‌به‌ده‌مو‌چاویدا و به‌
خیرایی هه‌لدیت، نه‌وه هه‌موو چیرۆکی سووتانی نه‌و
ژنه به‌دبه‌خته‌بوو که‌ ده‌یوست له‌ریگه‌ی جه‌سته‌یه‌وه
پاروویه‌ک بۆ خۆی و کچه‌که‌ی په‌یدا بکات.

* * *

چوار مانگ به‌سه‌ر سووتانی دایکدا تینه‌یه‌ری، بریارم
دا ددان به‌هه‌موو شتیکدا بنیم، ته‌نانه‌ت نه‌گه‌ر نه‌و
بریاره‌ دایکشم به‌ریتسه به‌ر په‌تی سی‌داره، یان هه‌ر
ده‌ره‌نجام‌یکی تری هه‌بیت، به‌لام پیش نه‌وه‌ی
ده‌ره‌نجامی ددان پیدانانه‌که‌م بگێرمه‌وه، گرنه‌گه
نه‌یتیه‌کی شار‌اوه بگێرمه‌وه که‌ سی مانگ پیش نه‌و
کاره‌ساتی سووتانه‌ی دایکم بۆی ئاشکرکردم.

من کیم؟

سی مانگ پیش نه‌وه‌ی دایکم به‌سووتای
بگه‌ریتسه‌وه، رۆژیکی بارانای، بی نه‌وه‌ی پی‌م بلتی بۆ
کوئی، له‌گه‌ل خۆی بره‌میبه‌ ده‌ره‌وه‌ی شار بۆ گۆزستانیکی
که‌ نه‌وه یه‌که‌مین جارم بوو بی‌بینم، نه‌وه‌ش شتیک
ناسایی بوو، چونکه‌ زۆربه‌ی ژیبانی من وه‌ک زیندانییه‌ک
ته‌نیا له‌و دوو ژوره‌دا بوو، به‌ناو گۆره‌کاندا ده‌رۆشت و
منیش بی نه‌وه‌ی تواناییم هه‌بی لیتی بی‌رسم، بی دهنگ
دوای هه‌نگاوه‌کانی که‌وتبووم. دوا‌جار له‌سه‌ر گۆزیک که‌
که‌وتبووه نه‌وه‌یه‌ری گۆزستانه‌که‌وه‌ وه‌ستا، گۆزیک که‌
ته‌نیا کیله‌که‌ی له‌ناو نه‌و چقل و چپوه‌ی دایب‌شبوو،
دیارمابوو، نه‌وه‌ش به‌هۆی نه‌وه‌وه‌ بوو که‌ زۆر ده‌میک بوو
که‌سه نه‌هاتبووه سه‌ری و که‌سه نه‌بوو که‌میک خزمه‌تی
بکات، که‌سه نه‌بوو که‌میک پاک‌ی بکاته‌وه و گۆلیکی
له‌سه‌ر دابنی و که‌میک نه‌سری له‌سه‌ر بریژی، چ
نه‌سته‌میکه‌ مروف گۆره‌که‌شی ته‌نیا و بی‌ناز بمینیتسه‌وه.

کاتیک دایکم سه‌یری کردم، برۆکانم له‌شپوه‌ی پرسیار
هیناوه‌یه‌ک تیم گه‌یاند که‌ نه‌مه گۆزی کییه و مه‌به‌ستی
هاتمان بۆ سه‌ری چیه‌یه؟ ده‌ستی کرده سه‌ر کیله‌که‌ی و

فریاد ره سیک بینی که خودا ناردو به تی! نه مزانی، نه مزانی ئەو قومارچییه نه فره تییه هه رخۆی باوکتی کوشتوو و نه خشه ی بۆ هه موو شتیکیش کیشاوه، ناچار بووم به سه برکردنی حال و ته نیاییم پروام به سیما فریشته ییه که ی هینا، به لام هه موو چه ند مانگ تینه پهری، رووی راسته قینه ی شهیتانیم بۆ ده رکه وت، ئەو کاتیش ئیتر هه موو شتیک درهنگ بوو، ساتیک بوو، ته نانهت له خوداش ناومید بوو بووم هانای بۆ بهرم.

دوای ئیستیک له وهستان، سه ریکی هه لپری و چاوی له چاوم پری. ئەوه یه که م جارم بوو به و ئەندازه یه هه ست به سیمای هه ماوی و تیکشاوی بکه م.

«مبه خشه، مبه خشه کچی خۆم، هه موو شتیکم له بهر تو کرد، پیم وابوو شارده وه ی ئەو نه تییه باشتترین کاریکه بیکه م، پیم وابوو ئەو قومارچییه نه فره تییه جیگه ی باوکت ده گرتیه وه، به لام ئیستا که هه یج شتیک نه ماوه له دهستی بده ی، که واته هۆکاریش نه ماوه بۆ شارده وه ی ئەم نه تییه.»

روانیم له سیمایه وه گواسته وه سه ر گۆزه که، بیرم له و ته رمه کرده وه که له گۆزه که دا راکشاوه، ئەوه هه ستیک بوو، یه که مین جارم بوو هه ستی پیم بکه م! له خۆم پرسی: تو بلیت سیمای باوکم چۆن چۆنی بیت؟!

له سیداره دان:

هه فته یه که به سه ر بریاری دادگا تپه ری؛ (بریاری له سیداره دان).

هه موو شویتیک به ئەفسه ره کان ته نرابوون، ئاپۆرای خه لکی ده وری شویتنی له سیداره دان که یان گرتبوو، هه موو چاوه روانی هاتنی تاوانباره که یان ده کرد و له چاوه روانی له سیداره دان که دا وه ستابوون، هه ر ماشینیک ده هات خه لکی وایانده زانی ماشینی هینانی تاوانباره که یه و ده که وتنه جموجوول، ئەوه زۆر سهیره، نازانم خه لکی ئەم ولاته بۆ ئەوه نده چیت له مردن، له له سیداره دان، له کوشتن و بریندارکردنی یه کتر ده بین، رهنگه له سیمایاندا وا دیاریت که ئەسه فی بۆ ده خۆن، به لام من له ناخی هه ر یه کتیکیاندا درکم به بوونه وه ریک ده کرد بۆ ئەندازه چیتنی له و له سیداره دان ده بین.

هه موو شتیک ناماده کرابوو، سلینگی له سیداره دان که ناماده بوو، په تی له سیداره دان که ی

شوێر کرابوو هه سه ر ماشینیک و کورسییه کیش له سه ر ماشینه که دانرابوو، یه کتیک له قازیه کانی دادگا، بریاری له سیداره دان که ی به دهسته وه بوو، ئەویش وه ک هه مووان چاوه پری هینانی تاوانباره که بوو.

له کووتاییدا گه یشت، ئەو ماشینه ی هه مووان چاوه پری بوون گه یشت، ماشینیک که تاییهت به هینانی تاوانباران بوو، به ناو ئاپۆرای خه لکه که دا تپه ری و له ته نیشت سلینگی له سیداره دان که وه راوه ستا، چوار ئەفسه ره له ماشینه که دابه زین، دیار بوو یه کتی له ئەفسه ره کان پله یه کی به رزی هه بوو، سه بریکی قازی کرد، جه نابی قازی به نارامی سه ریکی نزم کرده وه که نیشانه ی فه رماندان بوو به وه ی دایه زین، ئەوسا ئیتر دووان له ئەفسه ره کان که یه کی ده مامکیکی ره شیان پۆشیبوو، ده رگای ماشینه که یان کرده وه، بی دهنگی ته واوی ئاپۆرای خه لکه که ی گرتبووه وه، هه مووان چاوه پری جیبه جیکردنی بریاره که بوون، دوو له ئەفسه ره کان به هیواشی ژیر باله کانیان گرت و دایانه زاند، که له پچه یه ک له دوو ده ست و قاچه کانی به زنجیریک به سترا بووه وه که ته نیا بواری هه نگا و نانیتیکی کورتی ده دا، روو پۆشیکی تاییه تیان کردبووه سه ری که ته واوی روخساره سووتاوه که ی داپۆشیبوو، به لام من ده بین، ته نانهت له ژیر ئەو روو پۆشه یسه وه روخساری هه لفرچاویم ده بین، ده مرچاویکی گرژ، دوو چاوه له ناو دوو کوته گوشتی سووتاوا، پستی ده موچاوی به جوړیک چووبوو وه یه ک که هه رگیز ده می بۆ دانه ده خرا و هه میسه دانه زهرد و رزبوه کانی به ده ره وه بوو.

پاش ئەوه ی دوو ئەفسه ره که سه ریان خسته سه ر ماشینه که، زنجیره که یان له قاچ کرده وه، که له پچه که ی ده ستیان کرده وه له دووه که له پچه یان کرده وه ده ست، ته واوی ئاپۆرای خه لکه که چاویان له سه ر ئەو ئەفسه ره بوو که دهستی برد روو پۆشه که ی له سه ر لابه ری، وه ک ئەوه ی په رده له سه ر په یکه ریک لابه ری، یه کتی له ئەفسه ره کان روو پۆشه که ی له سه ر کرده وه، بۆ ئیستیک بین دهنگی ته واوی ئاپۆرای خه لکه که ی گرتیه وه، به لام ئەو وه ک بالنده یه کی ناو قه فه ز سه ری به هه موو لایه کدا ده سووراند و هه یجی نه ده بین، که م که م هه مووان که وتنه جووله و قسه و باس له ناو خویناندا، هه ر یه که وه له ناستی خوێ شتیک له بهر خوێه وه ده وت: «دیاره ئەم دوو جقل

ئیسقانه موعتاد بووه»، «به و روخساره شهیتانییهی دیاره ئەهلی خراپه و فاحیشه بووه»، «ئەمه چ پەندیکه خودا به ئیمه‌ی نیشان دەدات». هەر یه‌که‌و به‌چه‌شنیکه له‌سیمای سووتای دایکمه‌وه‌حوکمیان ددها، هه‌مووان سیمای سووتاو و هه‌لقراویان ده‌بینی، وه‌لێ که‌سیان ناخ و ده‌روونی هه‌لقراویان هه‌ست پێ نه‌ده‌کرد، ناخیک که‌بووبوه‌خه‌لووز؛ خه‌لووزیک که‌وه‌ک زیو له‌دیدى مندا ده‌بریسکایه‌وه.

جه‌نابی قازی چاویلکه‌یه‌کی ده‌رکرد و کردیبه‌سه‌ر لووتی، پاشان ده‌ستیکه‌ی به‌رز کرده‌وه‌که‌نیشانیه‌ی داواکردن بوو له‌خه‌لکه‌که‌که‌بێ ده‌نگ بن، هه‌مووان چاویان بریبه‌جه‌نابی قازی بریاره‌که‌بخوینیته‌وه، به‌لام ئەوان، ئەو ئاپۆرایه‌ی خه‌لکه‌ی ته‌نیا بۆ جیبه‌جیکردنی یاسا و حوکم و دادوه‌ری له‌وێ نه‌بوون، نا، به‌لکه‌ئەوان بۆ روانین له‌په‌له‌قازده‌ی مرۆقتیک له‌وێ بوون، تا بینن چۆن مه‌رگ چنگ له‌قورگی پیریزنیک ده‌نیت و هه‌ناسه‌سارده‌کانی ژيانى ده‌پیت.

جه‌نابی قازی گه‌یشه‌کو‌تایی خویندنه‌وه‌ی حوکمه‌که‌: «بۆیه‌به‌برباری دادگا، تاوانبار به‌هۆی تاوانی کوشتنی می‌رده‌که‌یه‌وه‌و شارده‌وه‌ی بۆ ماوه‌ی هه‌شت ساڵ و شه‌ش مانگ، له‌لایهن دادگای بالاوه‌حوکمی له‌سیداره‌دانى به‌سه‌ردا سه‌پینرا».

چاوه‌کانم قه‌تیسى ئەسرىن بوون، دل‌م وه‌ک کوانوویه‌ک له‌ناگر بۆ روخساری غه‌مگینی ده‌سووتا، هه‌ستم ده‌کرد که‌خه‌ریکه‌له‌ناخه‌وه‌له‌گه‌ل خۆم به‌شه‌ر دیم، دوو بوونه‌وه‌ر له‌ناخدا ده‌ستیان کردبووه‌گه‌ردنی یه‌کتر، یه‌کیان ئاسوده‌و کامه‌ران، ئەوی تریان رق و تووریه‌ی لێ ده‌باری، هه‌ستی که‌چینیم نه‌فرته‌ی لێ ده‌کردم و پیتی ده‌وتم: «تۆچ ئازده‌لێکی دل ره‌قیت که‌بوویت هۆی ئەوه‌ی دایکت بخه‌یته‌به‌ر په‌ته‌ی سیداره‌؟ پیم بلێ تۆچ ئازده‌لێکی، چ ئازده‌لێک؟». ئەوی تریان به‌ده‌نگیکه‌ی تیکه‌ل له‌ئارام و ئاسوده‌یه‌ی پیتی ده‌وتم: «نه‌فرته‌ی مرۆڤ له‌ویوه‌ده‌ست پیده‌کان که‌به‌خوین به‌هه‌ندێ که‌سه‌وه‌ده‌به‌ستریته‌وه، مرۆڤ ئەو کاته‌مرۆڤه‌که‌خوین و ره‌گه‌زی ئەوانی تر تیه‌پینێ و بتوانی وه‌ک بوونه‌وه‌ریکی ره‌ها بریار له‌سه‌ر کرده‌کانی بدات، لێره‌وه‌مرۆڤ هه‌رگیز پیتوستی به‌دوو مرۆڤی تر نییه‌تا له‌دایک بپیت، به‌لکه‌مرۆڤ له‌کرده‌کانییه‌وه‌دیته‌بوون».

یه‌کێ له‌ئەفسه‌ره‌کان له‌سه‌ر کورسییه‌که‌راگیری کرد و ئەوی تریان ده‌ستی برد و په‌ته‌که‌ی خسته‌گه‌ردنی، له‌گه‌ل که‌میک راکیشانیدا له‌گه‌ردنی توند کرد، ساتیکه‌ی سامناک و خه‌مه‌پین بوو، قاچه‌باریکه‌کانی که‌ته‌نیا پیتستیکه‌ی ته‌نک بوو به‌سه‌ر دوو جقل ئیسقانه‌وه‌سه‌نگین له‌سه‌ر کورسییه‌که‌راگیرکردبوون، که‌م که‌م خه‌ریک بوو ماشینه‌که‌ده‌جوولا، به‌راستی ئەوه‌چرکه‌ساتیک بوو، ساتی مه‌رگی که‌سیک، یان له‌دایکبوون و پاکبوونه‌وه‌ی که‌سیکی تاوانبار؟ ماشینه‌که‌تیه‌په‌ری و په‌ته‌که‌به‌ته‌واوی له‌گه‌ردنی توند بوو، په‌نجه‌کانم توند کرد به‌ناویه‌کداو روخسارم بووه‌جۆگه‌له‌یه‌ک له‌ئەسرىن. به‌ئاسمانه‌وه‌قاچه‌کانی په‌له‌قازده‌یان بوو، هه‌مووان به‌نه‌فرته‌یان ده‌کرد و قیزیان له‌روخساری سووتای ده‌کرده‌وه، که‌س وه‌ک خۆی، وه‌ک من نه‌یانده‌بینی. هه‌ستم ده‌کرد په‌یتا په‌یتا فریشته‌ی سپی سپی دین و روحی به‌رز ده‌که‌نه‌وه‌بۆ به‌رزخى فریشته‌کان. ئەو فریشته‌یه‌ی سه‌رتاپا له‌یه‌ک پارچه‌نوور دروست بوون. که‌م که‌م قاچه‌کانی له‌جووله‌که‌وتن، کاتیک فریشته‌کان روحی پاکیان له‌جسته‌و ئاپۆرای خه‌لکه‌که‌به‌رزکرده‌وه، ته‌نیا لاشه‌یه‌کی سارد و لاواز به‌ته‌نافی سیداره‌که‌وه‌مایه‌وه، هه‌تنده‌لاواز که‌هه‌ستم ده‌کرد که‌زی بایه‌که‌خه‌ریکه‌لاشه‌که‌ی وه‌ک جلکیکه‌ی ته‌نک به‌ته‌نافیکه‌وه‌ده‌سه‌کینیته‌وه، دواى گیانده‌رچوون و کو‌تایی له‌سیداره‌دانه‌که‌ش، هه‌مووان وه‌ک ئەوه‌ی له‌سه‌ر خوانیکه‌ی چه‌ور تیربووبن، وه‌ک ئەوه‌ی بوونه‌وه‌ره‌که‌ی ناخیان له‌چیتزی ئەو مه‌رگه‌خه‌مه‌پینه‌غه‌ریزه‌ی دامرکابیته‌وه، په‌یتا په‌یتا کووچه‌که‌یان چۆل ده‌کرد، تا ئەوه‌ی مایه‌وه‌من بووم له‌کووچه‌ساردوسره‌که‌دا ته‌رمیکه‌ی بێ ناز و نووستوو له‌و شاقه‌مه‌بێ ره‌حمه‌دا.

* * *

شه‌و راشکا، له‌په‌نجه‌ره‌بچووکه‌که‌وه‌ده‌مروانی ئاسمانی پر ئەستیره‌زه‌وی له‌ئامیز گرتبوو، چاوه‌کانم له‌ناو دوو گۆم ئەسرىندا خه‌و بریبه‌وه، ئەوه‌ی یه‌که‌مین شه‌و بوو بتوانم به‌و ئەندازه‌یه‌به‌خته‌وارانه‌بنووم!

سلیمانی - ۲۰۱۶